

Писмо от медоносните пчели

Какво разказахме на нашите приятели от 7 клас

Здравейте, деца!

Ние сме медоносните пчели и решихме да ви пишем... Страхуваме се за бъдещето си и всеки ден броим нещастията си.

А за тях са виновни хората....

Имунитетът ни отслабна от употребата на пестициди, но в най-голяма степен ни влияе глобалното затопляне, което спомага за разпространение на плесени и кърлежи, токсични за нас. Също и цветният пращец от генно модифицирани храни е смъртоносен за пчелите .

А какво правим ние за планетата Земя? Отговорни сме за продукцията на над 70 процента от плодовете, зеленчуците, ядките и семената, които хората и животните консумират ежедневно. Без нас ще настъпи глад и смърт за всички живи същества на Земята! И ето Ви един пример за цяла хранителна верига: черупките на бадемите се използват за храна на добитъка и пилетата , а намаляването на броя на ядките води до по-малко фермерски животни, сирене, мляко, яйца и месо. Пряко ще се засегне и намаляването на памука, от който основно се произвеждат дрехите, които хората носят върху себе си! И затова се радваме за високата оценка на Алберт Айнщайн: „Ако пчелите изчезнат от лицето на земята, на хората няма да им останат повече от четири години живот“.

Уви, ние не сме способни да повлияем на човешкия вид. Но се надяваме един ден да се срещнем отново и да имаме хубави новини за споделяне, като тези:

„Ние, медоносните пчели сме страхотни летци. Летим със скорост от около 25 км в час и размахваме крилата си 200 пъти в секунда! Средно пчелите – работнички живеят само пет до шест седмици. А кралицата може да живее до пет години. Най-натоварена е през летните месеци, когато може да снесе до 2500 яйца на ден!

За да споделим информация за най-добрите източници на храна, изпълняваме „танц на размахване на крила“. Когато пчелата – работник се върне в кошера, тя се движи във формата на осморка и размахва крилата си, така че да посочи посоката на източника на храна. Интересно, нали?

Донесохме Ви една от хилядите шестоъгълни кутийки, в които нашата майка снася яйчице -голямо колкото половин оризово зрънце. От яйцето се излюпва личинка, точно колкото оризово зрънце. Пчелите-кърмачки идват всяка минута, за да и носят храна. Ден и нощ! На 3 ден от излюпването на яйцето пчелите работнички решават съдбата и. Започват да я хранят с кашича от мед и цветен пращец. Така, чрез храната, личинката ще стане пчеличка-работничка, като хилядите си други сестрички. Сред всички пчели в кошера само пчелата-майка може да снася яйчица. Пчелите-момченца, едва десетина,

живеят единствено, за да станат татковци на бъдещите пчелички. Още 6 дни и 6 нощи прекарва бебето- личинка в своята малка килийка. Най-сетне, на 6 ден, е готова да се превърне в какавида. Пчелите кърмачки запечатват килийката с капаче от восък и цветен пращец, а вътре порасналата личинка се увива в меко пашкулче. Така след още десетина дни какавидата прилича на пчеличка с 5 очички, хоботче, 2 челюсти, 4 крилца и 6 крачета. Полека-лека бялата пчеличка става жълта, виолетова и накрая кафява. Изминават още 21 дни, с челюстите си пчеличката прегрива капачето и излиза от шестоъгълната си килийка. До към 30 си ден пчеличката не излиза от кошера-приема нектар от пчелите събирачки и е пчела строител, дори стражник. И накрая идва най-прекрасния и същевременно най-опасния момент -да излети от кошера и да се срещне с живота на Земята. А сред цветята дебнат милиони хищници-птици, паяци, водни кончета. Дори вятърът, дъждът, реките и езерата са смъртоносни за нас, смелите пчелички, които събират полени от разцъфналите цветове. През целия си живот пчеличката събира 1 чаена лъжичка мед и когато се отдалечи твърде много от кошера, ношува в чашките на цветчетата.

Няколко седмичната и работа я изтощава толкова много, че бързо остарява, предусеща своя край и отлита от кошера. Малкото и телце пада нейде по поляните и умира , без да е в тежест на своите сестрички.

Най-кратко живеят пчелите, излюпили се през март-около 45 дни, най дълго тези през август-200 дни“.

Няма пчели-работнички, които живеят сами. Те зависят една от друга и всеотдайно се грижат за своя кошер, за своята майка, за своите сестрички и братчета, за живота на Земята.

Станимир Милков Асенов,7 клас

Величко Мариянов Василев, 7 клас

ОУ „Иван Хаджийски“, град Троян